

Imma López Pavia

Veus

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

Perseverança
de la llum que segueix el seu camí
i ens convida a la contemplació.
Tal vegada això és viure:
una forma d'insistir en la llum,
travessar-la entre dues foscos.

EIXARM

Tant de bo, Afrodita de diadema d'or,
puga aconseguir aquest cop de sort.

SAFO

Tin cura, deessa, d'aquesta deixebla,
guareix amb les teues fetilleries
l'ànima nafrada de la novícia.
Estronca la sang, apaga la flama,
que la cendra tapone la ferida
del temps de l'amor, sempre oberta.

Tot seguit, crema'm
amb un altre foc.

AKHMÀTOVA

Esperar la primavera sense final
en aquesta nit obscura de Petersburg
mentre avança l'exèrcit de parracs.

De res ha valgut obrir-se de cames
i parir fills, tots els devora la mare
Rússia com un Saturn qualsevol.

De res m'ha servit escalfar llits,
aprendre poemes d'aquesta llengua
eslava creada per a la música
i la mètrica.

Esperar només, mentre a Sibèria
la neu cobrirà l'estepa sense final
i la lluna serà un fantasma
de blancor eterna.

Serà prou perquè entone un *Rèquiem*
per Lev, per tots els fills de Rússia.
Serà suficient perquè aquesta tossuda
sang tàrtara s'enteste en fluir
encara.

CAMBRA INTERIOR

What we see is what we think.

Wallace STEVENS

Es pot fer de la cambra un món
i del jardí una selva.

Perseverança
de la llum que segueix el seu camí
i ens convida a la contemplació.
Tal vegada això és viure:
una manera d'insistir en la llum,
travessar-la entre dues foscors

—existir—

I el poeta fora l'encarregat
d'omplir el buit,
amb l'èxtasi i el rapte.

Ser especialista de la llum.
Contemplar-la, dia a dia,
hora a hora,
cada capvespre.

Com guanya terreny amplia el seu quadrant
alimenta les ombres festeja la foscor.

Perspectives.

Aprendre a des-
nomenar.

CLASSE D'ANATOMIA

Aquella sang que s'escolava entre les cames
d'adolescent és la mateixa que s'esmuny
del coll d'Holofernes –més roja al tall
de navalla i fosca a tocar de les robes.

Classe d'anatomia.

És la meua sang que crida, denuncia
i porta el deshonor i la vergonya
a la casa del pare.

Soc una dona i pinte.
Sé distingir els blaus de Nàpols
del gris obscur d'Anglaterra.

Fúria i delicadesa.

Soc Judith i la Magdalena.
Soc totes les dones i la sang,
aquella sang, em va crear
com una nova
Artemísia.

CAMILLE CLAUDEL

El tacte de la pedra a les mans de Camille
i la força suprema de picar-la, cisellar-la.
Expulsada del paradís, sempre a l'ombra
del geni – amant – pare.

I el fill, mort abans de nàixer,
com els mots engolits al sanatori.
Més tard, el silenci sense paraules
i fer callar també els pensaments.

Ser fora de tu,
allunyada de tot con
-tacte.

Tu
sola
pedra
marmòria.

DORA MAAR

Al café les *Deux Magots* jugava
amb una navalla,
els guants tacats de sang fresca.

Excitació.

Joc de vida i mort
amb el negre dels cabells
la pell blanca i les pupil·les.

Fragmentada, desfeta en formes
geomètriques, pintada de colors:
verd i roig, violeta violent,
esclat de grocs i blaus
per a un rostre devastat.
No voler ser un quadre,
un reflex de l'altre.

Ser la solitud.

I fer.
Re-
-fer.

HABITACIÓ D'HOTEL

La cortina solar no amaga
la negror sideral de l'exterior.
Ampla és la nit i el llit estret.
El llum dibuixa ombres insomnes
sobre la maleta closa.

El vestit jau, minuciosament acomodat,
sobre el silló de braços i tu,
amb roba interior i descalça,
assegada al llit, lliges un full.

Les sabates de taló, un record del camí.

Un excés de malenconia
s'insinua
als muscles caiguts.
La cara desdibuixada en un gest
—massa fosc, massa endins.

Una dona estació de pas,
una dona
habitació d'hotel.

MISSIVA

Tot ésser que hagi viscut l'aventura humana soc jo.

Marguerite YOURCENAR

Estimat Adrià:

jo era tan jove
que no sabia de la vida, i no es pot escriure
si no s'ha viscut. He perseguit el teu estel
per l'Àsia Menor, els turons d'Atenes,
la teua vil·la a Roma als meus vint anys.

Sempre a la recerca del teu alfabet
fet del desig de ser

un home nou.

Vaig engrandir:

–l'amor també em visità
i em destorbà.

Vaig tenir a les mans aquell sardònix
amb els seus nòduls d'un gris blavós,
aquella peça

–testimoni de l'absència–
que segurament tindries a recer

durant la malaltia, mentre revisitaves
la intensa vida
 en una espiral de temps
i el nom del jove Antinous t'omplia la boca.

El bell adolescent que t'adorava
 ofegat en el seu misteri.

He resseguit les petges del passat
que, al capdavall, són també el futur.
Tots veurem el perfil de la mort, l'única,
aquella que ens està destinada.

Ara l'espere, com t'agradava,
amb els ulls
 ben oberts.

VERTIGEN

Eurídice que retorna del regne dels morts
i jo l'Orfeu que es capbussa
en la teua bellesa freda,
i en l'espiral del teu cabell,
una serpentina que s'enrosca.

Atrapat pel vertigen
tota la panxa és una cavitat obscura
i l'oïda un laberint.
Vertigen dels somnis i un desig
de volar i trobar-te:

Carlota, Madeleine.

Pintar-te, refer-te a la meua manera
arreplegar-te els cabells, vestir-te
i veure't traspasar l'espill
salvar-te de nou i salvar-me
del vertigen.

Només així podria estimar-te
amb la mateixa impotència dels desigs.

TERESA

Para siempre, siempre, siempre.

Teresa DE JESÚS

El cos esquinçat, arrabassat a la mort,
esquarterat per fer trossos de reliquiari,
festí de bisbes i dictadors.
Poder de la part i del tot.

Cos de Teresa incorrupte.

Cos que fou bell i jove,
somiador de gestes de cavallers.
Fidel, lleial... *para siempre, siempre.*
Cos de Vestal de carn blanca.

Cos de Teresa escindit.

Elegir entre esperit i matèria
per arribar a l'Ésser.

I sofrir l'extrema violència
de lliurar-se al més alt disegni:
traspasar-se d'amor
amb l'espasa daurada de l'àngel.